

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9CoPr/6/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1314222833
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1314222833.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Florekovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcu : U. P., nar. X. X. XXXX, bytom X., P. X, zastúpený Advokátskou kanceláriou Beňová, s.r.o., Bratislava, Blumentálska 8, proti žalovanému : Loomis SK, a.s., Bratislava, Vajnorská 140, IČO : 36 394 238, zastúpený Mgr. Matej Krajčí, advokát, AK Májkova 1, Bratislava, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 10. 1. 2018 č.k. 44Cpr/4/2014 - 174 v spojení s opravným uznesením toho istého súdu zo dňa 12. 3. 2018 č.k. 44Cpr/4/2014 - 195, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením zo dňa 12. 3. 2018 č.k. 44Cpr/4/2014 - 195 **p o t v r d z u j e**.
Žalobca **m á** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobcu a určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi zo strany žalovaného dňa 28. 8. 2014 podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zák. práce je neplatné. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 1.164,80 € brutto, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaného tiež zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy za vyčerpanú dovolenku od 8. 8. 2014 do 22. 8. 2014 v sume 320,32 € brutto s 5,15 % úrokom z omeškania ročne od 29. 8. 2014 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaného ďalej zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy za pomernú časť dovolenky vo výške 58,24 € brutto s 5,15 % úrokom z omeškania ročne od 29. 8. 2014 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi napokon priznal voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením. Napokon uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 192 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet Okresného súdu Bratislava III.

2/ V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že z hľadiska formálnych náležitostí predmetný právny úkon okamžitého zrušenia pracovného pomeru spĺňal zákonné podmienky - teda písomnú formu (podpísané osobou oprávnenou konať za žalovaného) a doručenie druhému účastníkovi. Žalobca podal žalobný návrh na súd v lehote podľa ust. § 77 ods.1 ZP. Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V danom prípade sa žalobca domáha určenia, že prejav vôle žalovaného (ktorý urobil vzhľadom na ním tvrdené závažné porušenie pracovnej disciplíny žalobcom) je neplatný; zaťažuje ho teda povinnosť tvrdiť a preukázať, že neporušil pracovnú disciplínu spôsobom, ako to uvádza žalovaný v okamžitom skončení pracovného pomeru. V tomto smere mal súd prvej inštancie za to, že žalobca si splnil povinnosť tvrdenia, pričom súdu predložil dôkazy, ktoré bolo v jeho možnostiach zabezpečiť. Pokiaľ žalovaný

v rámci svojej procesnej obrany tvrdil niečo iné, bolo na ňom, aby preukázal svoje tvrdenia (že žalobca neupovedomil svojho nadriadeného O. a L. o OČR a následnom čerpaní dovolenky na opateru manželky, že mu dovolenka nadriadeným O. nebola schválená), žalovaného zaťažovalo v tomto smere dôkazné bremeno, teda (procesná) povinnosť preukázať svoje tvrdenia. Žalovaný svojou nečinnosťou spôsobil, že súd prvej inštancie nemohol vykonať žalobcom navrhnuté dokazovanie výsluchom svedkov L. a O. (na preukázanie tvrdení žalobcu, resp. žalovaného) a napriek povinnosti uloženej súdom žalovaný nezabezpečil ich účasť, ani neoznámil súdu ich adresy ako svojich bývalých zamestnancov a to ani pod hrozbou uloženia poriadkových opatrení. Za tejto situácie sa javil návrh žalovaného na vykonanie výsluchu týchto svedkov v štádiu až po odvolacom konaní ako účelový s cieľom dosiahnuť ďalšie obštrukcie a oddialenie rozhodnutia vo veci, tak ako to konštatoval aj odvolací súd v bode 5.1. odôvodnenia svojho zrušujúceho uznesenia. Súd prvej inštancie vyhodnotil vykonané dokazovanie v tom smere, že považoval za preukázaný skutkový stav tvrdený žalobcom v návrhu a preukázaný jemu dostupnými dôkazmi. Postup samotného žalovaného ako zamestnávateľa vo vzťahu k žalobcovi svedčí o tom, že žalovaný sám považoval okamžité skončenie pracovného pomeru z 28.08.2014 za neplatné, keď vyzýval žalobcu dňa 02.09.2014 na nástup do práce, a teda nešlo o skutočné porušenie pracovnej disciplíny v intenzite požadovanej zákonom a žalobcovi dňa 04.09.2014 doručoval upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny.

3/ Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca nebol počas celého obdobia od 08.08.2014 do 22.08.2014 kontaktovaný určením nástupu do posádky, pričom žalovaný mal vypracované dve alternatívy písomnosti zo dňa 28.08.2014 v podobe okamžitého skončenia pracovnej disciplíny ako aj upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny. Žalovaný v konaní nepreukázal, že sa žalobca dopustil konania, ktoré tvorí skutkové zdôvodnenie okamžitého skončenia pracovného pomeru a preto súd prvej inštancie určil, že predmetné okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné a to pre nedostatok skutkového základu vo vzťahu k žalobcovi.

4/ Súd prvej inštancie poukazoval po právnej stránke na ust. § 77 ods. 3 písm. b) Zák. práce, podľa ktorého, ak zamestnávateľ skončil pracovný pomer neplatne a zamestnanec netrvá na tom, aby ho zamestnávateľ naďalej zamestnával, platí, ak sa so zamestnávateľom nedohodne písomne inak, že sa jeho pracovný pomer skončil dohodou, ak bol pracovný pomer neplatne skončený okamžite alebo v skúšobnej dobe, dňom, keď sa mal pracovný pomer skončiť. Ďalej svoje rozhodnutie oprel o ods. 4 cit. ustanovenia, podľa ktorého v prípadoch ustanovených v odseku 3 písm. b) zamestnanec má nárok na náhradu mzdy v sume svojho priemerného zárobku podľa § 134 za výpovednú dobu dvoch mesiacov. Podľa § 134 ods. 1, 2 Zák. práce priemerný zárobok na pracovnoprávne účely zisťuje zamestnávateľ z hrubej mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodnom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období. Rozhodujúcim obdobím je kalendárny štvrtrok predchádzajúci štvrtroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Priemerný zárobok sa zisťuje vždy k prvému dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po rozhodujúcom období a používa sa počas celého štvrtroka, ak tento zákon neustanovuje inak.

5/ Žalobca si uplatnil po zmene petitu náhradu mzdy za dva mesiace v zmysle citovaného ustanovenia § 77 ods. 3 písm. b) a ods. 4 Zák. práce, keďže netrvá na tom, aby ho žalovaný naďalej zamestnával a to vo výške 1.164,80 Eur (2 x 582,40 Eur - priemerný mesačný zárobok). Súd prvej inštancie preto žalobcovi priznal náhradu mzdy za výpovednú dobu dvoch mesiacov v súlade s citovaným ustanovením 77 ods. 3 písm. b) a ods. 4 Zák. práce.

6/ V prípade výpočtu náhrady mzdy vychádzal súd prvej inštancie z toho, že rozhodujúcim obdobím pre zistenie priemerného zárobku žalobcu je kalendárny štvrtrok 4, 5, 6/2014 (predchádzajúci štvrtrok pred okamžitým skončením pracovného pomeru 28.08.2014), v ktorom žalobca podľa výplatných lístkov odpracoval 476,08 hodín (skutočne odpracované hodiny 208,25 + 127,58 + 140,25). Za toto obdobie bola žalobcovi zúčtovaná hrubá mzda vo výške 916,10 + 561,81 + 813,93 = 2.291,84 Eur, od ktorej sa odrátajú náhrady mzdy vo výške 2 x 27,96 = 55,92 Eur - náhrada za osobné prekážky (4,5/2014) a + 139,82 Eur - náhrada za dovolenky v 6/2014, spolu 195,74 (2.291,84 - 195,74 = 2.096,10), teda priemerný hodinový zárobok predstavuje sumu 4,4028 Eur (2.096,10 : 476,08), pričom priemerný mesačný zárobok predstavuje sumu 765,73 Eur (t.j. 4,4028 x 173,92 - t.j. priemerný počet pracovných hodín pripadajúci v roku na jeden mesiac pri týždennom pracovnom čase 40 hodín 173,92). Keďže žalobca si uplatnil priemerný mesačný zárobok vo výške 582,40 Eur mesačne, súd mu priznal náhradu mzdy v tejto výške, t.j. za dva mesiace celkom 1.164,80 Eur (582,40 x 2 = 1.164,80).

7/ Keďže súd prvej inštancie vyhodnotil okamžité skončenie pracovného pomeru ako neplatné, skutkovo nepreukázané, došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému kráteniu dovolenky v počte 20 dní z titulu, že považoval neprítomnosť žalobcu za absenciu. Žalobca v auguste disponoval dovolenkou v rozsahu 21 dní, z ktorých si v auguste 2014 vyčerpal 11 dní, teda mu ostalo 10 dní dovolenky. Náhradu mzdy za

vyčerpanú dovolenku v období od 08.08.2014 do 22.08.2014 je žalovaný povinný zaplatiť v zmysle § 116 ods. 1 Zák. práce v nasledovnej výške : za 11 dní (4,4028 x 8 x 11) t.j. 387,45Eur, keďže žalobca si uplatnil nárok na náhradu mzdy za dovolenku vo výške 320,32 Eur (3,64 x 11 x 8 = 320,32), súd mu priznal náhradu mzdy v tejto výške. Vzhľadom na neplatné okamžité skončenie pracovného pomeru dňa 28.08.2014 a následnú fikciu skončenia pracovného pomeru dohodou ku dňu 28.08.2014 bol žalovaný oprávnený krátiť žalobcovi dovolenku z dôvodu, že u neho neodpracoval celý kalendárny rok a má teda nárok len na pomernú časť dovolenky. Žalovaný má v tomto prípade nárok krátiť žalobcovi dovolenku v celkovom rozsahu 8 dní nakoľko žalobca disponoval dovolenkou v rozsahu 10 dní a nemal možnosť vyčerpať si dovolenku v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru v celkovom rozsahu 2 dni, za ktoré mu podľa § 116 ods. 3 Zák. práce má byť vyplatená na náhradu mzdy vo výške 70,44 Eur (4,4028 x 8 x 2 = 70,44). Keďže žalobca si uplatnil nárok na náhradu mzdy za dovolenku vo výške 58,24 Eur, súd mu priznal náhradu mzdy v tejto výške, t.j. za dva dni celkom 58,24 Eur (3,64 x 2 x 8 = 58,24). Po právnej stránke odôvodnil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie v tejto časti § 101, § 102, § 103 ods. 2, § 116 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 129 ods. 3 Zák. práce.

8/ Vzhľadom na to, že žalovaný sa počnúc od 29.08.2014 dostal do omeškania s vyplatením náhrad za dovolenku, súd žalobcovi priznal aj nárok na úrok z omeškania vo výške 5,15 % ročne od 28.08. 2014 až do zaplatenia (základná úroková sadzba ECB, ktorá bola v období od 10.06.2014 do 10.09.2014 vo výške 0,15%).

9/ O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Súd preto priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

10/ Uvedený rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný, v celom rozsahu, domáhajúc sa jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu žalobcu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa nijako nevyjadril k existencii sporného dovolenkového lístka, ktorým žalobca odôvodňoval schválenie dovolenky od žalovaného, rovnako tak nepreukázal žiadne ďalšie skutočnosti, ktoré by odôvodnili postup žalovaného v intenciách aké žalobca tvrdil. Súd prvej inštancie tak rozhodoval na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu. Žalovaný zopakoval, že pokiaľ ide o navrhovaných svedkov N.. O. a N. L., títo už nie sú zamestnancami žalovaného a preto žalovaný ich prítomnosť na pojednávaní nedokázal zabezpečiť. V odvolaní zo dňa 24. 6. 2016 ale súd oboznámili s ich adresami, ktoré mali k dispozícii. Napriek tomu súd týchto svedkov nezabezpečil, naopak návrh na ich vypočutie zamietol. Podľa žalovaného súd pochybil, ak zamietol návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je schopný priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia a ktorého vykonanie je prípustné, pretože takýmto postupom súd sťažuje dôkaznú pozíciu strany sporu, čo môže nespravodlivo rezultovať v neunesení jej dôkazného bremena a tiež sa neodôvodnene vzdáva od želanej a možnej miery zistenia skutkového stavu. Trval na tom, že neospravedlnená absencia zamestnanca na pracovisku v trvaní 11 dní je intenzívnym porušením pracovnej disciplíny, ktorému nemožno priznať súdnu ochranu vo forme vyhovenia žaloby o neplatné skončenie pracovného pomeru; tento záver zodpovedá doterajšej súdnej praxi Podľa žalovaného sa tak súd prvej inštancie nedostatočne vysporiadal so spornými a žalobcom uvádzanými skutočnosťami, najmä nevykonal dôkazy, ktoré navrhol žalovaný, ktorých obsahom mali a mohli byť odstránené podstatné pochybnosti v tvrdeniach sporových strán, ktorých poznaním mal súd dospieť k spravodlivému rozhodnutiu. Žalovaný považuje okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom za platné z dôvodu, že sa žalobca v období od 8. 8. 2014 do 22. 8. 2014 nenachádzal na pracovisku. Pokiaľ ide o tvrdenie, že dovolenka mu mala byť odsúhlasená ústne, uvedené nebolo v konaní preukázané.

11/ Opravným uznesením zo dňa 12. 3. 2018 č.k. 44Cpr 4/2014 - 195 súd prvej inštancie opravil svoj rozsudok vo veci zo dňa 10. 1. 2018 a to tak, že odôvodnenie rozsudku doplnil o bod č. 53, ktorý obsahuje odôvodnenie vyčíslenia výšky súdneho poplatku vo výške 192 €, ktorú povinnosť zaplatiť uložil v rozsudku žalovanému. V ostatných častiach sa predmetný rozsudok nemení.

12/ Predmetné uznesenie napadol včas podaným odvolaním žalovaný, v celom rozsahu, poukazujúc na to, že podal odvolanie voči rozsudku v danej veci, na obsahu odvolania žalovaný trvá, žiada napadnutý rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd žalobu žalobcu zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Na uvedené odvolanie žalovaný odkazuje, s tým, že nepovažuje za potrebné uvádzať iné dôvody odvolania.

13/ Na odvolanie žalovaného voči opravnému uzneseniu sa písomne vyjadril žalobca (č.l. 212 a nasl. spisu) tak, že poukázal na to, že žalovaný napadol opravné uznesenie v celom rozsahu, t.j. aj v jeho výroku o tom, že v ostatných častiach sa predmetný rozsudok nemení, avšak keďže odvolanie je

prípustné v prípade opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy, t.j. výroku č. I opravného uznesenia, odvolanie žalovaného je voči výroku II opravného uznesenia neprípustné. Žalobca dodal, že z opravného uznesenia je zrejmé, že súd prvej inštancie síce v rozsudku rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok 192 €, tento výrok ale opomenul odôvodniť. Opravným rozsudkom teda nezmenil obsah rozsudku ani skutočnosti, na ktorých je rozhodnutie založené. Boli preto splnené všetky zákonné podmienky na vykonanie takejto opravy, z ktorého dôvodu žalobca navrhol napadnuté uznesenie vo výroku I ako vecne správne potvrdiť. Dodal, že mu doposiaľ nebolo doručené odvolanie proti rozsudku, pokiaľ ho žalovaný podal.

14/ Na vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného voči opravnému uzneseniu sa žalovaný písomne vyjadril (č.l. 221 a nasl. spisu) tak, že podanie žalobcu považuje za účelové a nepodstatné. Znovu poukázal na rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej, na to, že naďalej považuje okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom za platné, preto odvolaním žiada tento rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd žalobu žalobcu zamietne. Opravné uznesenie napadol žalovaný v celom rozsahu preto, že vo výroku I súd prvej inštancie odôvodnil výšku poplatkovej povinnosti, ktorú uložil v rozsudku žalovanému zaplatiť a vo výroku II opravného uznesenia súd prvej inštancie uviedol, že ostatné časti rozsudku sa nemenia, ktorý výrok napadol žalovaný vzhľadom na skutočnosť, že v predchádzajúcom odvolaní uviedol, že napáda rozsudok zo dňa 10. 1. 2018 vo všetkých jeho výrokoch.

15/ Na predmetné vyjadrenie žalovaného sa žalobca písomne vyjadril podaním doručeným súdu dňa 2. 8. 2018 (č.l. 228 a nasl. spisu). Uviedol v ňom, že sa naďalej pridrižiava svojich doterajších vyjadrení, s argumentáciou žalovaného v jeho podaní sa nestotožňuje. Žalovaný opätovne odkazuje na svoje odvolanie proti rozsudku, ktoré ale žalobcovi nebolo zatiaľ doručené, odvolacie dôvody preto žalobcovi nie sú doposiaľ známe. Zopakoval, že v prípade odvolania žalovaného proti opravnému uzneseniu za najpodstatnejšiu považuje skutočnosť, že žalovaný ho napadol v celom rozsahu, hoci prípustné bolo odvolanie len voči vykonanej oprave. Navrhol opravné uznesenie potvrdiť ako vecne správne. A priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

16/ Dňa 4. 4. 2019 doručil žalobca Krajskému súdu v Bratislave ako odvolaciemu súdu vyjadrenie k odvolaniu žalovaného proti rozsudku zo dňa 10. 1. 2018. Uviedol v ňom, že sa s odvolaním žalovaného nestotožňuje, rozsudok považuje za vecne správny, tento vychádza z riadne zisteného skutkového stavu a vysporiadava sa so všetkými podstatnými otázkami potrebnými pre legitímne rozhodnutie. Žalovaný v odvolaní opätovne apeluje na nevypočutie svedkov p. O. a p. L., keď údajne nemal možnosť zabezpečiť ich účasť na pojednávaní, nakoľko nepoznal ich adresy a títo nie sú viac zamestnancami žalovaného. Podľa žalobcu sa ale s touto otázkou dostatočne vysporiadal už krajský súd vo svojom zrušujúcom uznesení, keď tento odvolací dôvod podrobne posúdil a vyhodnotil so záverom, že zo strany žalovaného ide o obštrukčné konanie majúce za cieľ čo najviac oddialiť konečné vyriešenie sporu a odvolacia námietka je v tomto smere zjavne neopodstatnená. Po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu bol súd prvej inštancie v zmysle § 391 ods. 2 CSP pri vydávaní rozsudku viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, z ktorého dôvodu potom súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 10. 1. 2018 zamietol návrh žalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom uvedených svedkov. Žalobca dodal, že predovšetkým mal účasť týchto svedkov zabezpečiť samotný žalovaný, nakoľko to bol on, kto vykonanie takéhoto dôkazu navrhol (§ 197 ods. 1 CSP). Zo zápisnice z pojednávania dňa 10. 1. 2018 plynie, že žalovaný mal vedomosť o adresách týchto svedkov už dňa 24. 5. 2016, napriek tomu ich žalovaný nekontaktoval a nezabezpečil ich účasť na pojednávaní dňa 10. 1. 2018, kde bol na ich výsluch priestor. K námietke žalovaného, že súd sa nijako nevysporiadal s otázkou existencie dovolenkového lístka žalobcu uviedol, že bez ohľadu na otázku dovolenkového lístka mal súd prvej inštancie opodstatnenosť žalobcovho nároku za dostatočne preukázanú. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že postup žalovaného ako zamestnávateľa vo vzťahu k žalobcovi svedčí o tom, že sám považoval okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 28. 8. 2014 so žalobcom za neplatné, keď vyzýval žalobcu dňa 2. 9. 2014 na nástup do práce. Nemohlo teda ísť o skutočné porušenie pracovnej disciplíny v intenzite požadovanej zákonom. Rovnako správne súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalovaný v konaní nepreukázal, že vy sa žalobca dopustil konania, ktoré tvorí skutkové zdôvodnenie okamžitého skončenia pracovného pomeru; žalovaný v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Žalobca navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

17/ Na vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného voči rozsudku sa žalovaný písomne (č.l. 252 a nasl.) vyjadril tak, že sa nestotožňuje s názorom žalobcu ohľadom nevykonania dokazovania výsluchom svedkov. Žalovaný trval na tom, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení a že súd rozhodoval bez relevantných dôkazov. S poukazom na zásadu hospodárnosti žalovaný poukázal na svoje doterajšie podania a vyjadrenia. Zdôraznil, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že čerpanie dovolenky mu bolo zo strany zamestnávateľa - žalovaného - riadne schválené a že

s dovolenkovým lístkom podpísaným príslušným vedúcim zamestnancom žalovaného aj skutočne disponoval. Žalobcom uvádzané tvrdenia, či už ohľadom odovzdania lekárom vystavenej OČR spolu s dovolenkovým lístkom nadriadenému alebo i ústnej dohody s nadriadeným o čerpaní dovolenky od 8. 8. 2014 do 22. 8. 2014 nemožno bez relevantných dôkazov považovať za preukázané ani zo strany žalobcu, ani zo strany súdu, ktorý sa s touto otázkou v rozhodnutí nijako nevysporiadal. Poukázal na výpoveď štatutárneho zástupcu žalovaného p. Y. W., ktorý na pojednávaní dňa 15. 7. 2015 vypovedal, že žalobca dovolenku schválenú nemal, rovnako tak nemal dovolenkový lístok. Uvedené tvrdenie preukazuje aj Výplatný lístok za obdobie 08.14, v ktorom je riadne zaznamenaná absencia v rozsahu 11 dní. V zmysle § 111 ods. 1 Zák. práce prítom čerpanie dovolenky určuje výlučne zamestnávateľ, pričom formu rozhodnutia o určení termínu čerpania dovolenky už zákon neustanovuje. Zamestnanec môže čerpať dovolenku len so súhlasom zamestnávateľa. Dovolenkový lístok je nutné vypísať vopred, nie dodatočne. Keďže žalobca žalovanému ako zamestnávateľovi nepreukázal, že by svoju neprítomnosť v práci riadne zdokladoval a ospravedlnil, zostala jeho neprítomnosť v práci neospravedlnená a žalovaný sa rozhodol pracovný pomer so žalobcom skončiť podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zák. práce. Okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom malo všetky hmotnoprávne i formálnoprávne náležitosti. Zdôraznil, že dôkazné bremeno bolo na strane žalobcu, ktorý ho neunesol. Žalobca v konaní nenavrhol vypočuť a ani nezabezpečil takého svedka, ktorý by vedel potvrdiť, že mu bola schválená dovolenka na dni od 8. 8. 2014 do 22. 8. 2014, rovnako tak nepredložil ani iný, relevantný dôkaz (napr. SMS správu alebo email od nadriadeného).

18/ Na vyjadrenie žalovaného sa písomne vyjadril žalobca (č.l. 262 a nasl. spisu) tak, že zotrval na svojich doterajších podaniach a prednesoch. Nesúhlasil s názorom žalovaného, že ako žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal schválenie čerpania dovolenky. Povinnosťou žalobcu bolo preukázať, že sa v spornom období (od 8. 8. 2014 do 22. 8. 2014) nedopustil porušenia pracovnej disciplíny, teda, že sa bez relevantného dôvodu nedostavil do zamestnania. Žalobca v konaní preukázal, že mal žalovaný zavedenú prax, že čas nástupu do práce je oznamovaný zamestnancom telefonicky večer pred nástupom približne v čase o 18.00 do 21.00. Zamestnancovi, ktorému zavolané resp. napísané nie je, ten do posádky na druhý deň nie je zaradený, túto skutočnosť žalovaný nerozporoval. V spornom čase (8.8. 2014 do 22. 8. 2014) nebol žalobca zo strany žalovaného nijakým spôsobom kontaktovaný, aby nastúpil do práce. Žalovaný nekontaktoval žalobcu s nástupom do posádky ani bezprostredne pred týmto obdobím 7. 8. 2014, z čoho plynie, že žalovaný mal vedomosť o dovolenke žalobcu; v opačnom prípade by žalobcovi doručoval správy o časoch nástupu do práce a zaradení do posádky. Žalovaný aj po doručení okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom 28. 8. 2014 vyzval žalobcu SMS správou zo dňa 2. 9. 2014 na nástup do práce a zaradenie do posádky :“Dostavte sa zajtra do práce. Na 8.00“. tento postup žalovaný zopakoval aj na ďalší deň, 3. 9. 2014, kedy bol žalobca opätovne emailom vyzvaný na nástup do práce z dôvodu zaradenia do posádky, tentokrát o 14.00 hod. Žalovaný teda začal žalobcovi po skončení dovolenky dňa 22. 8. 2014 opätovne pridelať prácu; žalovaný sám okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 28. 8. 2014 nepovažoval za platné. Z postupu žalovaného je teda zrejmé, že žalobcovi bola dovolenka schválená. Žalovaný totiž počas celého obdobia kedy žalobca čerpal dovolenku, žalobcovi nepridelať prácu, začal až po jej ukončení, kedy žalobca riadne nastúpil do práce dňa 25. 8. 2014 a 26. 8. 2014. Následne žalobcu dňa 2. 9. 2014 a dňa 3. 9. 2014 opätovne vyzýval na nástup do práce prostredníctvom SMS správy a emailu. Nemohlo teda ísť o skutočné porušenie pracovnej disciplíny zo strany žalobcu. Pokiaľ sa súd prvej inštancie vo svojom rozsudku k dovolenkovému lístku nevyjadril, žalobca uviedol, že podľa ustálenej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR nemusí dať všeobecný súd odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam.

19/ Ďalšie podania strany sporu neučinili.

20/ Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, účinného od 1.7.2016 (ďalej len „CSP“), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

21/ Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie CSP preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaných odvolaní (t.j. v celom rozsahu voči rozsudku ako aj opravnému uzneseniu) v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolania žalovaného nie sú dôvodné.

22/ Podľa § 81 Zák. práce, základné povinnosti zamestnanca - zamestnanec je povinný najmä - byť na pracovisku na začiatku pracovného času, využívať pracovný čas na prácu a odchádzať z neho až po

skončení pracovního času (písm. b/), dodržovat právní předpisy a ostatní předpisy vztahující se na práci ním vykonávanou, ak bol s nimi riadne oboznámený (písm. c/).

23/ Podľa § 144 ods. 1 Zák. práce, ak je prekážka v práci zamestnancovi vopred známa, je povinný včas požiadať zamestnávateľa o poskytnutie pracovného voľna. Inak je zamestnanec povinný upovedomiť zamestnávateľa o prekážke v práci a o jej predpokladanom trvaní bez zbytočného odkladu. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia prekážku v práci a jej trvanie je zamestnanec povinný zamestnávateľovi preukázať. Príslušné zariadenie je povinné potvrdiť mu doklad o existencii prekážky v práci a o jej trvaní.

24/ Odvolací súd si v plnom rozsahu osvojil dôvody rozhodnutia prvoinštančného súdu. Súd prvej inštancie sa neodchýlil od znenia pre vec relevantných príslušných ustanovení právnych predpisov, ani nepoprel ich účel a význam. Výsledky vykonaného dokazovania aj podľa názoru odvolacieho súdu dovoľujú vyvodiť jediný záver, a sice, že žalobca sa nedopustil porušenia pracovnej disciplíny, ako mu vytýkal jeho zamestnávateľ. Uvedený záver je nutné prijať napriek tomu, že v konaní nebol predložený žalovaným spomínaný dovolenkový lístok. Žalobca tvrdil, že mu čerpanie riadnej dovolenky v dňoch od 8. 8. 2014 do 22. 8. 2014 bolo odsúhlasené ústne p. L., s vedomím vedúceho prevádzky p. O.. Takémuto záveru - že žalobcovi bolo vopred ústne schválené čerpanie dovolenky - totiž zodpovedá konanie strán sporu, osobitne práve žalovaného, ktorý v konaní nespochybňoval, že v spornom období žalobcu ani raz zaužívaným spôsobom (ale ani inak) nekontaktoval s výzvou, aby nastúpil do práce, z dôvodu zaradenia do posádky. Žalobca preukázal v konaní, že čerpaním dovolenky riešil akútnu rodinnú situáciu, ktorá vznikla v dôsledku ochorenia jeho manželky, ktoré si po ukončení jej hospitalizácie vyžadovalo doliečenie doma s opatrovaním druhej osoby (žalobcu). Skutočnosť, že žalobca počas sporného obdobia nebol zaradovaný do práce preukazuje, že žalovaný poznal dôvod jeho neprítomnosti v práci a že o čerpaní riadnej dovolenky bol informovaný. Pokiaľ žalovaný spochybňoval tvrdenie žalobcu o tom, že mu bolo ústne schválené čerpanie dovolenky p. L., s vedomím p. O., ich svedecký výsluch mohol tieto pochybnosti odstrániť. Konanie žalovaného v súvislosti s neochotou zabezpečiť spomínaných svedkov v súdnom konaní, resp. neochota oznámiť ich adresy, však nemohlo mať za následok iné, len umocnenie dojmu, že žalovaný nemal skutočný záujem na ich svedeckej výpovedi a len sa uchýľoval k obštrukčnému správaniu (ako na to upozornil odvolací súd už vo svojom skoršom, zrušujúcom uznesení č.k. 9CoPr/13/2016 - 159 zo dňa 21. 9. 2017).

25/ Navyše zmatečné bolo aj následné konanie žalovaného po tom, ako dal žalobcovi okamžité skončenie pracovného pomeru dňa 28. 8. 2014, keď ho opakovane kontaktoval s (nelogickou) výzvou, aby nastúpil do práce (v dňoch 2. 9. 2014, 3. 9. 2014); zároveň žalovaný sám označil okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 28. 8. 2014, ktoré dal žalobcovi, za neplatné, (z dôvodu, že údajne nebolo podpísané). Z uvedených skutkových okolností súd prvej inštancie správne vyvodil, že sa žalobca nedopustil žiadneho porušenia pracovnej disciplíny, ktoré by bol žalovaný oprávnený postihnúť okamžitým skončením pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zák. práce.

26/ Pokiaľ ide o žalobcom uplatnené a priznané peňažné nároky, tieto súviseli s rozhodnutím súdu prvej inštancie ohľadom základu sporu, t.j. posúdením otázky (ne)platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, pričom žalovaný ich vo svojom odvolaní osobitne nenamietal. Odvolací súd sa aj v prípade týchto priznaných nárokov stotožnil so závermi súdu prvej inštancie a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie priznania týchto nárokov v rozhodnutí súdu prvej inštancie. Odvolací súd pre úplnosť poznamenáva, že vzhľadom na pochybenie súdu prvej inštancie pri odôvodňovaní poplatkovej povinnosti uloženej žalovanému vo výške 192 €, toto pochybenie odstraňoval vydaním opravného uznesenia, a to v súlade s ust. § 224 CSP, v celom rozsahu, keďže opravné uznesenie odstraňovalo pochybenie v odôvodnení rozsudku, ktorý bol zo strany žalovaného napadnutý odvolaním, a to v celom rozsahu.

27/ Ako už na to upozornil žalobca vo svojich vyjadreniach, z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva sice povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak len potiaľ, pokiaľ majú význam pre rozhodnutie (porovnaj I.ÚS 46/05, I.ÚS 352/06, II.ÚS 220/08, III.ÚS 12/07, IV.ÚS 163/08). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie takého rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že došlo k plnej realizácii práva účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II.ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I.ÚS 117/05, IV.ÚS 112/05).

28/ Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

29/ O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Žalobca mal v odvolacom konaní plný úspech, preto mu vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).